

rebut algunes denúncies per la qualitat de l'aigua, com a origen d'infeccions tifoïdes.

Amb això, nosaltres ens hem de posar, pot ésser una vegada a la vida, al costat del municipi. Si les aigües d'en Serra no tenen les condicions degudes i son impotables o un perill per la salut del poble, amb tots els procediments que la Llei consedeix, amb l'energia dels que senten dignament el prestigi de l'Autoritat, qu'es tanquin les aigües i qu'es rescindeixi un contracte pernicios pel nostre poble.

Pro, els actuals governants de la vila no ens ofereixen cap garantia de pulcritut i serietat en els seus procediments i per ço, si el Sr. Serra, ens te en front d'ell, si la salut pública perilla, serèm n'obstan al seu costat perquè l'Ajuntament compleixi tots els tràmits i prescripcions que la Llei mana, i per que tot el procés que segueixi l'expedient sigui amb tota llum i amb l'intervenció del mateix interessat.

Nosaltres demanem l'inspecció de les aigües d'en Serra, pro demanem que l'Ajuntament pagui el deute que tè amb aquest senyor, car es sospitosa aquesta actitud dels torristas, en el moment de procedir el dit senyor, a la reclamació del seu crèdit.

Es aquesta una qüestió que insteressa massa als veïns de Granollers, per a que s'hi jugui amb la salut del poble, com s'ha vingut jugant fins ara amb els seus interessos i com creiem que aquesta qüestió està per damunt dels interessos polítics dels partits, ens proposem seguirla amb l'interès que mereix per tots.

La tasca d'un simulacre d'Orfeó

QUE'N venien de contents aquells gentils orfeonistes! De segur que a l'arribar a «L'Unió Lliberal» lo primer que feren fou cremar

les barretines i borrar de la senyera aquells quatre pals llistats de sang que des del primer dia en que s'aplegaren sota els plecs d'aquella ensenya, ardidament hi onejen! En devien venir tan entussiasmats de les paraules d'aquells grans homes que lluiten per la *indisoluble integridaz de la patria española*, que no podem menys de pensar que devien sentir un gran odi per tot lo que porta segell català, i que després d'ensenyals'hi la veritable bandera de la pàtria, aquell *rojo y gualdo* tant bonic, era lo més natural que borrhessin de l'ensenya aquelles quatre barres significatives, ja que'ls recorda el separatisme que prediquen tots els que parlen d'amor a Catalunya.

No sé quines son les cançons que cantà en el poble de Parets l'Orfeó de «L'Unió Lliberal»; ni ganes; perquè primer que no'ns fem amb qui hipòcritament ens enganyi i segón que no som bords, puig gràcies a Déu tenim una pàtria com Castella te la seva, i no hi ha necessitat d'anar a sentir com ens parlen d'amor a aquella mare que no fa res per fer-se estimar de nosaltres.

No fem com aquells republicans que s'en van a abraçar els ideals que predica la *Unión Monárquica Nacional*, a mena de *don Alacandro*, que, amb una empena més, serà el puntal mes ferm de la monarquia espanyola.

Nosaltres no som dels del senyor Umbert i Rosàs, que mentres a Badalona en les passades eleccions es presentava com a republicà, avui fa acte de presència en la festa monàrquica de Parets, enaltint la digna sucesora d'aquella L. P. E. que causà la mort dels joves companys de causa, Miralpeix i l'orfeonista Benet.

Perque tenim un ideal, perque som catalanistes no hem assistit a aquella festa, on es devia tocar aquella *marcha* al entregar l'estandart a la *Sociedad El Jardín*, de Parets.

¡Ja'n devia ser d'emocionant l'espectacle!

Per xò al senyor Rius i Rius, marquesito de Olèrdola, li devien humitejar els ulls...